

PRIREDILI:

ZDRAVKO PINTARIĆ, predsjednik Kaznenog odjela Županijskog suda u Varaždinu

DRAGANA ĐULA, viša sudska savjetnica Županijskog suda u Varaždinu

S A D R Ź A J

1. KAZNENI ZAKON 2 - 14

2. KAZNENI POSTUPAK 15 - 34

KAZNENI ZAKON

1. KAZNENI ZAKON - ZASTARA KAZNENOG PROGONA

čl. 19. u svezi čl. 292. st. 2. u svezi sa st. 1. toč. 6. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, i 152/08

Zastara progona kod kaznenog djela iz čl. 292. st. 2. u svezi sa st. 1. t. 6. KZ-a kod kojeg je zlouporaba ovlasti u gospodarskom poslovanju grubim kršenjem pravila poslovanja glede uporabe i upravljanja imovinom inicirana sklapanjem Ugovora o prodaji i isporuci opreme, a nakon toga se krenulo u realizaciju spomenutog ugovora, počinje teći nakon dovršetka realizacije ugovora, jer sklapanje i izvršavanje ugovora predstavlja jedinstvo radnje.

Ne može se prihvatiti stajalište prvostupanjskog suda iz obrazloženja pobijanog rješenja da je u vrijeme podnošenja istražnog zahtjeva ODO u Koprivnici broj K-DO-173/08 od 22. listopada 2008. već nastupila relativna zastara kaznenog progona s tvrdnjom da je inkriminirano kazneno djelo dovršeno 31. ožujka 1998. sklapanjem Aneksa Ugovora o prodaji i isporuci opreme, te je do nastupa zastare došlo istekom 31. ožujka 2008. Naime, iz činjeničnog supstrata predmetne optužnice proizlazi da su I. optuženik N. F. i II. optuženik S. B. terećeno kazneno djelo iz čl. 292. st. 2. u svezi sa st. 1. t. 6. KZ-a počinili u vremenu od veljače 1998. do kraja srpnja 1999. u Koprivnici i Zagrebu, odnosno preciznije od 18. veljače 1998. kada su sklopili Ugovor o prodaji i isporuci opreme pa sve do 31. srpnja 1999. do kada je navedeni Ugovor izvršavan zajedno s njegovim Aneksom od 31. ožujka 1998. Prema navedenom, a po ocjeni ovog drugostupanjskog vijeća sud prvoga stupnja pogrešno smatra da izvršavanje predmetnog Ugovora predstavlja samo posljedicu inkriminiranog kaznenog djela, koja u smislu čl. 26. KZ-a nije od odlučnog značaja za procjenu vremena počinjenja optuženog gospodarskog delikta.

Naime, prema postavljenom činjeničnom supstratu protupravno stanje je inicirano sklapanjem Ugovora o prodaji i isporuci opreme 18. veljače 1998. i njegovim Aneksom 31. ožujka 1998, a obojici optuženika stavlja se na teret kazneno djelo zlouporabe ovlasti u gospodarskom poslovanju jer da su postupcima preciziranim u činjeničnom opisu djela (opis obuhvaća sklapanje i izvršenje ugovora) kao odgovorne osobe u pravnoj osobi s ciljem pribavljanja znatne imovinske koristi, i to optuženik N. F. za drugu, a optuženik S. B. za svoju pravnu osobu, grubo prekršili pravila poslovanja glede uporabe i upravljanja imovinom. Suprotno tumačenju suda prvog stupnja, od trenutka sklapanja Ugovora i Aneksa nije započela teći i zastara kaznenog progona, jer se nakon sklapanja Ugovora i Aneksa, prema optužbi, krenulo u realizaciju spomenutog Ugovora. U takvom slučaju, suprotno zaključku prvostupanjskog suda, realizacija ugovora ne može se tretirati kao posljedica predmetne inkriminacije, već sklapanje i realizacija ugovora predstavljaju jedinstvo radnje budući da su obojica optuženika svojom voljom održavali navedeni Ugovor i njegov Aneks na snazi sve do 31. srpnja 1999. i na taj način terećeno kazneno djelo neprekidno obnavljali sve dok ugovor nije realiziran, dakle sastavni dio radnje

izvršenja zlouporabe ovlasti u gospodarskom poslovanju je i realizacija Ugovora. Stoga je u pravu žalitelj kada ističe da je tek od potonjeg datuma kao datuma realizacije sklopljenog Ugovora i Aneksa započelo teći zastarijevanje kaznenog progona. Izvršavanjem Ugovora u ovom slučaju optuženici su očitovali svoju namjeru da održe protupravno stanje u smislu optuženog grubog kršenja pravila poslovanja glede uporabe i upravljanja imovinom, pa prema tome i taj segment inkriminacije treba prihvatiti kao radnju počinjenja djela koja je, dakle, trajala koliko i protupravno stanje, odnosno do 31. srpnja 1999. Posljedicu predmetnog kaznenog djela predstavlja samo protupravna imovinska korist za TD "Dispomed" d.o.o. Zagreb u naznačenom iznosu, tako da u smislu čl. 26. KZ-a jedino vrijeme njenog ostvarenja nije odlučno za procjenu nastupa relativne zastare kaznenog progona u konkretnom slučaju.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-6/12 od 31. siječnja 2012. godine

2. KAZNENI ZAKON - BEZNAČAJNO DJELO

čl. 28. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, i 152/08

Kada je utvrđeno tijekom postupka da je okrivljenik, nakon što je prethodno nabavio svega pola grama opojne droge marihuane tu opojnu drogu u obliku „jointa“ zajedno konzumirao s drugom osobom, radi se o beznačajnom djelu.

Prvostupanjski sud je zaključio da je utvrđenom radnjom okrivljenik počinio kazneno djelo iz čl. 173. st. 5. KZ-a jer je opojnu drogu marihuanu dao drugoj osobi na konzumiranje. Iz spisa predmeta proizlazi da okrivljenik do sada nije osuđivan, a iz socijalne anamneze za okrivljenika proizlazi da je otac malodobnog djeteta, da je razveo brak sa bivšom suprugom i da malodobna kćerka živi sa majkom. Okrivljenik sudjeluje u odgoju djeteta i redovito doprinosi za uzdržavanje djeteta, a financijski pomaže i bivšu suprugu. Kod okrivljenika je prisutno žaljenje zbog počinjenog kaznenog djela. Zaposlen je i ostvaruje redovite prihode. Tijekom postupka utvrđeno je da se radilo o svega pola grama marihuane, dakle o jednoj beznačajnoj količini. Temeljem odredbe čl. 28. KZ-a propisano je da nema kaznenog djela, iako su ostvarena njegova zakonska obilježja, ako je djelo očito beznačajno s obzirom na način postupanja počinitelja, njegovu krivnju i nastupjelu posljedicu za zaštićeno dobro i pravni sustav. Utvrđeno je da se radi o beznačajnoj količini lakše opojne droge i nema nikakvih posljedica po zaštićeno dobro, a to je zdravlje ljudi. Prema tome, upravo u ovakvim situacijama je potrebno primijeniti institut beznačajnog djela iz čl. 28. KZ-a kada se radi o izuzetno maloj količini lakše opojne droge i kada nema nikakvih posljedica za zaštićeno dobro. Nije društveno opravdano za ovakvo ponašanje okrivljenika njega proglašavati krivim zbog počinjenog kaznenog djela, kada je to djelo toliko beznačajno da nema potrebe za društvenom osudom, a ličnost okrivljenika, što proizlazi iz priložene socijalne anamneze, govori upravo u prilog tome da je procesuirano ponašanje okrivljenika posljedica trenutne lakomislenosti.

Županijski sud u Varaždinu - Stalna služba u Koprivnici Kž-195/12 od 4. travnja 2012. godine

3. KAZNENI ZAKON - STJECAJ

čl. 60 u svezi s čl. 224. st. 1. i čl. 312. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, i 152/08

Okolnost da jedno kazneno djelo stoji prema drugom u odnosu sredstva prema cilju, samo po sebi ne isključuje stjecaj tih kaznenih djela.

Prema stavu Županijskog suda u Varaždinu, kao suda drugog stupnja, odnos supsidijariteta, koji se ocjenjuje međusobnim odnosom apstraktnih zakonskih opisa kaznenih djela koja mogu doći u obzir (konkurencija zakona), moguć je samo onda kada zakonsko biće kaznenog djela koje predstavlja prethodni stadij (supsidijarno kazneno djelo) prelaskom nastavljene kriminalne djelatnosti u daljnji stadij kojim se ostvaruje zakonsko biće osnovnog djela (primarno kazneno djelo) gubi svoju pravnu, ali i prirodnu samostalnost, te ulazi kao sastavni dio u osnovno djelo koje je ukupnom kriminalnom djelatnošću ostvareno.

Usporedbom zakonskih bića kaznenih djela koja se u konkretnom slučaju nalaze u odnosu sredstva i cilja, naročito pritom imajući u vidu da se tim djelima zaštićuju različita pravna dobra, po stavu ovog drugostupanjsko suda kazneno djelo prijevare iz čl. 224. st. 1. KZ-a ne obuhvaća sve ono materijalno ni vrijednosno iz zakonskog bića kaznenog djela krivotvorenja službene isprave, tako da kriminalni sadržaj cjelokupne situacije nije u potpunosti obuhvaćen samo kaznenim djelom prijevare.

Naime, kazneno djelo iz čl. 312. KZ se propisuje u Glavi XXIII citiranog zakona - kaznena djela protiv vjerodostojnosti isprava. Objekt zaštite kod kaznenih djela iz navedene Glave su isprave i njihova vjerodostojnost, povjerenje u njihovu istinitost, te dokaznu snagu činjenica značajnih za pravne odnose i sveukupni pravni promet. S druge strane kazneno djelo prijevare iz čl. 224. KZ nalazi se u Glavi XVII citiranog zakona - kaznena djela protiv imovine te se njime zaštićuju druga pravna dobra, konkretno imovina koja se određuje kao ukupnost prava koja pripadaju jednoj osobi, a kada je riječ o imovinskim pravima tada je riječ o imovini čija se vrijednost može izraziti u novcu.

Nadalje, gledano sa stajališta kažnjivosti, imajući u vidu pritom da je osnovni kriminalno - politički smisao prividnog stjecaja otklanjanje neopravdanog dvostrukog kažnjavanja, sadržaj neprava kaznenog djela krivotvorenja službene isprave iz čl. 312. st. 1. KZ za koje je propisana kazna zatvora od šest mjeseci do pet godina ne može izgubiti na značenju kraj sadržaja neprava primarnog kaznenog djela - prijevare iz čl. 224. st. 1. KZ kao djela ne samo druge vrste, već i s manjom

zapriječenom kaznom - kazna zatvora od tri mjeseca do tri godine.

Slijedom navedenog po stavu Županijskog suda u Varaždinu kazneno djelo krivotvorenja službene isprave iz čl. 312. st. 1. KZ-a, iako je optuženiku služilo kao sredstvo za počinjenja kaznenog djela prijevare, u sebi sadrži takvu značajnu kriminalnu količinu, zbog koje to kazneno djelo nije izgubilo samostalnost niti je konzumirano počinjenjem kaznenog djela prijevare, zbog čega se ovdje ne radi o prividnom stjecaju te je pravilan zaključak prvostupanjskog suda da je optuženik inkriminiranom kriminalnom djelatnošću za koju je oglašen krivim ostvario u stjecaju dva kaznena djela (prijevaru iz čl. 224. st. 1. KZ-a i krivotvorenje službene isprave iz čl. 312. st. 1. KZ-a), uslijed čega je pravilno i zakonito primijenio odredbe o stjecaju kaznenih djela iz čl. 60. KZ-a i optuženiku za svako od počinjenih djela utvrdio kazne prema zakonu a zatim mu za oba kaznena djela izrekao jedinstvenu kaznu zatvora.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-441/12 od 24. srpnja 2012. godine

4. KAZNENI ZAKON - OPOZIV UVJETNE OSUDE

čl. 69. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07

U slučaju kada osuđenik u presudi nije bio upozoren na posljedice ne ispunjenja naložene obveze, to ne postoji pravni temelj za opozivanje uvjetne osude zbog toga što se osuđenik nije podvrgnuo liječenju od ovisnosti u roku koji mu je određen.

Pobijanim rješenjem Općinski sud u Čakovcu je temeljem čl. 472. st. 4 Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine“ broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 i 115/06 - dalje: ZKP-a) obustavio postupak za opoziv uvjetne osude budući da je sud u presudi kojom je optuženika osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 /jedne/ godine i 10 /deset/ mjeseci uz primijenu uvjetne osude s rokom kušnje od 2 /dvije/ godine te mu je temeljem čl. 76. KZ-a izrekao i sigurnosna mjera obaveznog liječenja od ovisnosti o alkoholu za vrijeme roka provjeravanja, propustio navesti da se uvjetna osuda može opozvati ako okrivljenik ne ispuni tu obvezu.

Dakle, navedenom presudom osuđeniku opoziv uvjetne osude nije uvjetovan izvršenjem navedene obveze, konkretno podvrgavanjem liječenju od ovisnosti u roku provjeravanja.

Stoga, nije u pravu državni odvjetnik kada se u žalbi poziva na sadržaj odredbe iz čl. 68. st. 1. KZ-a prema kojoj sud uvjetno osuđenoj osudi može odrediti i ispunjenje drugih obveza koje su zakonski utemeljene u svezi počinjenjem djela, te sadržaj odredaba iz čl. 76. st. 3. u svezi čl. 69. st. 5. KZ-a prema kojima se počinitelju kaznenog djela koji se ne podvrgne obveznom liječenju od ovisnosti uz uvjetnu osudu ili ne izvršava obveze uz tu mjeru upozorenja može opozvati uvjetna osuda, međutim, pritom ispušta iz vida da su odredbe Kaznenog zakon apstraktne pravne norme koje se ne mogu izravno primijeniti na pojedinačni slučaj.

Naime, po stavu Županijskog suda u Varaždinu, kao suda drugog stupnja, kada

prvostupanjski sud u presudi nije odredio da će se uvjetna osuda opozvati i odrediti izvršenje izrečene kazne i ako se osuđenik ne podvrgne obaveznom liječenju od ovisnosti (kakva mogućnost je propisana u čl. 76. st. 3. KZ-a), sud nema zakonskog temelja za opoziv uvjetne osude u slučaju da se osuđenik ne podvrgne tom liječenju. Apstraktna pravna norma se tek posredovanjem odluke nadležnog suda (ili drugog nadležnog tijela kada je to zakonom propisano) konkretizira u stvarnosti i može primijeniti u konkretnom slučaju.

Budući navedene odredbe ZKP-a na koje ukazuje državni odvjetnik, prema kojima se počinitelju koji se ne podvrgne obaveznom liječenju od ovisnosti uz uvjetnu osudu ili ne izvršava obveze uz tu mjeru upozorenja može opozvati uvjetna osuda evidentno nisu konkretizirane u ovom slučaju, jer je sud u ranije navedenoj presudi propustio navesti da se uvjetna osuda može opozvati i ako osuđenik ne ispuni obvezu koju mu je sud naložio (konkretno obvezu liječenja od ovisnosti od alkohola), dakle, osuđenik u presudi nije bio upozoren na posljedice ne ispunjenja naložene obveze, to ne postoji pravni temelj za opozivanje uvjetne osude zbog toga što se osuđenik nije podvrgnuo liječenju od ovisnosti u roku koji mu je određen.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-212/12 od 20. lipnja 2012. godine

5. KAZNENI ZAKON - PRIMJENA SIGURNOSNE MJERE

čl. 78. st. 1. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, i 152/08

Da bi se primijenila sigurnosna mjera iz čl. 78. KZ-a mora postojati opasnost da će okrivljenik, upravljajući motornim vozilom, ponovno počiniti kazneno djelo protiv sigurnosti prometa.

Člankom 78. st. 1. KZ-a propisano je da se sigurnosna mjera zabrane upravljanja motornim vozilom može primijeniti prema počinitelju kaznenog djela protiv sigurnosti prometa kad postoji opasnost da će upravljajući motornim vozilom ponovno počiniti takvo kazneno djelo. Okrivljenik je osoba starije životne dobi, do sada nije kažnjavan za kaznena djela, niti u spisu postoje podaci da bi isti bio sklon vršenju prekršaja protiv sigurnosti prometa, predmetno kazneno djelo je počinio iz nehaja, pa ovaj sud ne nalazi da bilo koje okolnosti na strani okrivljenika ukazuju da postoji opasnost da će on upravljajući motornim vozilom ponovno počiniti kazneno djelo protiv sigurnosti prometa. Činjenica na koju se poziva prvostupanjski sud pri izricanju ove mjere, a to je da je okrivljenik nakon nesreće bio rastresen i da kasnije nije mogao spavati, sama po sebi nije dokaz da je on nesposoban za sigurno upravljanje motornim vozilom, niti da zbog toga postoji opasnost da će ponoviti kazneno djelo protiv sigurnosti prometa. Zbog toga je prihvaćena žalba okrivljenika i preinačena pobijana presuda u odluci o izricanju sigurnosne mjere zabrane upravljanja motornim vozilom „G“ kategorije, tako da se ova sigurnosna mjera okrivljeniku ne izriče.

Županijski sud u Varaždinu - Stalna služba u Koprivnici, Kž-179/12 od 11. travnja 2012. godine

6. KAZNENI ZAKON - ODUZIMANJE IMOVINSKE KORISTI OSTVARENE KAZNENIM DJELOM

čl. 82. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07

Ako je u počinjenju kaznenog djela sudjelovalo više počinitelja, imovinska korist će se oduzeti samo od onih kojima je korist pribavljena, a ako je korist pribavljena svima, oduzet će se od svih, ali prema visini za svakog pojedinačno. Ukoliko se ne može utvrditi da bi netko ostvario više, a netko manje onda će počinitelji korist koju su zajedno postigli platiti u jednakim dijelovima

Mjera oduzimanja imovinske koristi ne može se izreći solidarno, jer to ne proizlazi iz sadržaja odredbe čl. 82. KZ, kao niti iz same pravne prirode instituta oduzimanja imovinske koristi prema Kaznenom zakonu. Već samim smještajem odredbe iz čl. 82. KZ kojom se regulira oduzimanje imovinske koristi, zakonodavac jasno poručuje da se ne radi o punitivnoj mjeri (mjeri koja ima karakter kaznenopravne sankcije), već o posebnoj kaznenopravnoj mjeri, koja prvenstveno ima restorativnu svrhu, tj. uspostavu prvobitnog pravnog stanja narušenog počinjenjem kaznenog djela.

Stoga, prema navedenom, kada je kao u predmetnom slučaju u počinjenju kaznenog djela sudjelovalo više počinitelja, sud prvog stupnja je prekoračio svoje ovlasti kada je mjeru oduzimanja imovinske koristi pribavljene kaznenim djelom izrekao solidarno te time ostvario povredu kaznenog zakona iz čl. 368. toč. 5. KZ. Naime, prihvaćanjem mogućnosti solidarnog izricanja takve mjere ona bi u odnosu na onog počinitelja koji bi ju platio dobila punitivni karakter, dok bi u odnosu na ostale, koji je nisu platili, načelo po kojem nitko ne može zadržati korist pribavljenim kaznenim djelom ostalo neprovedeno.

Prema tome, u takvom slučaju prvostupanjski sud treba utvrditi tko je od optuženika počinjenjem kaznenih djela ostvario koliku korist (pa tako i koliku je imovinsku korist ostvario žalitelj), te tek ukoliko se ne može utvrditi da bi netko ostvario više, a netko manje, može odlučiti da optuženici plate u jednakim dijelovima korist koju su zajedno postigli.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-12/12 od 24. veljače 2012. godine

7. KAZNENI ZAKON - REHABILITACIJA KOD UVJETNE OSUDE

čl. 85. st. 5. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, i 152/08

Rehabilitacija nastupa po sili zakona kada, pod uvjetom da počinitelj kaznenog djela nije ponovno osuđen zbog novog kaznenog djela, proteknu tri godine od isteka roka provjeravanja kod uvjetne osude.

U pravu je 3. okrivljenik kada u žalbi navodi da se ne mogu razmatrati podaci iz

njegove kaznene evidencije o ranijoj osuđivanosti jer da je za sve ranije osude prema okrivljeniku nastupila rehabilitacija pa da se on ima smatrati neosuđivanom osobom. Iz priložene kaznene evidencije za 3. okrivljenika proizlazi da je okrivljenik zadnji puta pravomoćno osuđen 4. lipnja 2003. godine zbog počinjenog kaznenog djela iz čl. 311. st. 1. i 2. KZ-a i da je zbog tog kaznenog djela prema njemu primijenjena uvjetna osuda tako da mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci s rokom provjeravanja 2 (dvije) godine. Prvostupanjski sud u obrazloženju rješenja o produljenju istražnog zatvora navodi da do rehabilitacije osuđene osobe može doći samo onda ako protekom zakonom određenih rokova nije ta osoba ponovno suđena zbog nekog novog kaznenog djela i zaključuje da to nije slučaj sa 3. okrivljenikom. Međutim, prvostupanjski sud nije vodio računa o odredbi čl. 85. st. 5. KZ-a, jer rehabilitacija nastupa po sili zakona, pod uvjetom da počinitelj kaznenog djela nije ponovno suđen zbog novog kaznenog djela, kada proteknu tri godine od isteka roka provjeravanja kod uvjetne osude. Tijekom 2008. godine za okrivljenika je nastupila rehabilitacija jer nakon 4. lipnja 2003. godine okrivljenik nije ponovno osuđen zbog nekog novog kaznenog djela.

Županijski sud u Varaždinu – Stalna služba u Koprivnici, KŽ-113/12 od 21. veljače 2012. godine

8. KAZNENI ZAKON - KAZNENO DJELO PROTIV SPOLNE SLOBODE I SPOLNOG ČUDOREĐA-BLUDNE RADNJE

čl. 193. st. 1. u svezi sa čl. 188 st. 1. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, i 152/08

Za kvalifikaciju neke radnje kao bludne radnje poduzete u cilju zadovoljenja spolnog nagona nije nužno da ista podrazumijeva diranje po intimnim dijelovima tijela.

Pravilan je zaključak suda prvog stupnja da radnje koje je optuženik inkriminirane zgrade poduzeo prema oštećenoj (najprije ju je rukom povukao k sebi, zatim sjeo u fotelju, a nju silom posjeo na svoju desnu nogu, gdje ju je lijevom rukom držao oko struka, a desnom, kružnim pokretima dirao po desnoj vanjskoj strani noge u predjelu butine) predstavljaju grubo vrijeđanje njezinog osjećaja stida i morala. Naime, i po stavu ovog drugostupanjskog suda, takve radnje optuženika, izvan svake sumnje predstavljaju radnje, koje se prema usvojenom društvenom shvaćanju, označavaju kao bestidne, nepristojne, te općenito kao radnje koje prelaze granice usvojenih i prihvaćenih moralnih zasada u međusobnim ljudskim odnosima.

Isto tako nije u pravu žalitelj kada smatra da optuženik nije postupao u cilju zadovoljenja svog spolnog nagona jer oštećenu nije pokušao dirati po intimnim dijelovima tijela.

Naime, s obzirom na utvrđenje da je optuženik nakon što je oštećenu silom posjeo na svoju desnu nogu, istu počeo kružnim pokretima dirati po desnoj vanjskoj strani noge u predjelu butine, te da se oštećena u trenutku kada je optuženik počeo

točiti piće, uspjela osloboditi njegovog zagrljaja i istrčati iz kancelarije, po stavu Županijskog suda u Varaždinu kao suda drugog stupnja kao jedini životan i logičan ukazuje se zaključak da je optuženik takve radnje poduzeo upravo s ciljem zadovoljenja svog spolnog nagona.

Slijedom svega navedenog prvostupanjski sud je na temelju pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja ispravno zaključio da je optuženik na način kako se to pobliže činjenično opisuje u izreci pobijane presude, uporabom sile počinio bludnu radnju te tako ostvario sva zakonom propisana obilježja kaznenog djela iz čl. 193. st. 1. u svezi čl. 188. st. 1. KZ-a i to kako u objektivnom tako i u subjektivnom smislu.

Županijski sud u Varaždinu - broj KŽ-199/12 od 7. kolovoza 2012. godine

9. KAZNENI ZAKON - ODGOVORNOST PRAVNE OSOBE ZA KAZNENA DJELA

Zakon o odgovornosti pravnih osoba za kaznena djela – Narodne novine 151/03, 110/07, 45/11

čl. 200 st. 2. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Time što je djelatnik okrivljene pravne osobe, čak i pod pretpostavkom da je riječ o odgovornoj osobi u toj pravnoj osobi, iznosio za drugog pred više osoba nešto neistinito što može naškoditi njegovoj časti i ugledu u smislu čl. 200. st. 2. KZ-a, nije povrijeđena dužnost pravne osobe niti je time pravna osoba ostvarila ili trebala ostvariti protupravnu imovinsku korist, dakle to nije kazneno djelo za koje se sukladno čl. 3. Zakona o odgovornosti pravnih osoba za kaznena djela, pravna osoba može kazniti

U predmetnom slučaju u privatnoj tužbi okrivljenom trgovačkom društvu stavljeno je na teret počinjenje kaznenog djela iz čl. 200. st. 2. KZ-a, na način da je djelatnik tog trgovačkog društva pred drugom osobom iznio neistinite tvrdnje o privatnoj tužiteljici. Prema članku 3. Zakona o odgovornosti pravnih osoba za kaznena djela pravna osoba se može kazniti samo za kazneno djelo odgovorne osobe ako se njime povređuje dužnost pravne osobe ili je njima pravna osoba ostvarila ili trebala ostvariti protupravnu imovinsku korist. Sud prvog stupnja pravilno je zaključio da navedeno djelo za koje se optužuje okrivljeno trgovačko društvo nije kazneno djelo za koje se sukladno citiranoj odredbi čl. 3. Zakona o odgovornosti pravnih osoba za kaznena djela, pravna osoba može kazniti, budući da počinjenjem tog kaznenog djela od strane djelatnika pravne osobe nije povrijeđena dužnost pravne osobe niti je time pravna osoba ostvarila ili trebala ostvariti protupravnu imovinsku korist te je takvu privatnu tužbu osnovano odbacio temeljem čl. 437. ZKP u svezi čl. 3. st. 1. Zakona o odgovornosti pravnih osoba za kaznena djela.

Županijski sud u Varaždinu, KŽ-61/12 od 7. veljače 2012. godine

10.KAZNENI ZAKON - KAZNENA DJELA PROTIV BRAKA, OBITELJI I MLADEŽI

čl. 209. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07

Odbijanju kao modalitetu počinjenja navedenog kaznenog dijela svojstveno je neispunjavanje na zakonu utemeljene obveze, koju je počinitelj očito mogao ispuniti (raspolaze sa dostatnim sredstvima), ali to odbija učiniti. Dakle, da bi se radilo o ovom modalitetu počinjenja potrebno je na nedvojben način utvrditi da li je na strani počinitelja u razdoblju za koje se tereti postojala objektivna mogućnost ispunjenja obveze uzdržavanja maloljetnih osoba koje je na temelju ovršne odluke dužan uzdržavati, a pri čemu je potrebno ocijeniti da li su ti prihodi bili takve visine da su mu objektivno omogućavali ispunjenje obveze uzdržavanja maloljetne djece, a da ne dovede u pitanje svoje osnovno i nužno uzdržavanje.

Prema utvrđenjima prvostupanjskog suda optuženik je tijekom 2009. godine bio zaposlen kod poslodavca „Marti promet“ d.o.o. s mjesečnom plaćom u iznosu od 2.134,00 kn, s time da mu je plaću za srpanj poslodavac isplatio kompenzacijom na način da mu je na ime plaće dao 38 komada cestovnih rubnika vrijednih 1.364,20kn, dok je od 21. srpnja 2009. godine bio prijavljen na Hrvatskom zavodu za zapošljavanje gdje je u prvih devedeset dana primao naknadu za nezaposlene osobe u iznosu od 1.551,90 kn, a nakon toga zaključno do 15. veljače 2010. godine u mjesečnom iznosu od 1.108,50kn. Nadalje, prema utvrđenjima prvostupanjskog suda optuženik je u inkriminiranom razdoblju bio i kreditno zadužen na iznos od preko 1.300,00 kn.

Na temelju takvih činjenica prvostupanjski sud utvrđuje da je optuženik tijekom inkriminiranog razdoblja, kada je primao plaću i naknadu za vrijeme nezaposlenosti imao dostatna sredstva za podmirenje obveze uzdržavanja za djecu, ali da je to odbijao učiniti. Takvo utvrđenje prvostupanjskog suda za sada nije prihvatljivo.

Pobijanom presudom optuženik je oglašen krivim za modalitet počinjenja kaznenog djela iz čl. 209. st. 2. u svezi st. 1. KZ koji glasi: *„tko odbija davati uzdržavanje za maloljetne osobe koje je na temelju ovršne odluke dužan uzdržavati“*.

Prema stavu Županijskog suda u Varaždinu nije dovoljno utvrditi samo činjenicu da je počinitelj u inkriminiranom razdoblju ostvarivao određene prihode, već je potrebno ocijeniti da li su ti prihodi bili takve visine da su mu objektivno omogućavali ispunjenje obveze uzdržavanja maloljetne djece, a da pritom ne dovede u pitanje svoje osnovno i nužno uzdržavanje.

Naime, onaj tko je dužan doprinositi za uzdržavanje maloljetne djece doduše nema pravo na „luksuz“, međutim nije u pravu prvostupanjski sud kada smatra da su roditelji dužni uzdržavati djecu čak i: „nauštrb vlastitog uzdržavanja“. Takav stav prvostupanjskog suda je u izravnoj suprotnosti sa načelom socijalnosti koje zakonodavac promiče u nizu pozitivnih pravnih propisa. Prema načelu socijalnosti ovrhom se ne smiju dovesti u pitanje život, sloboda, dostojanstvo, osnove gospodarske i socijalne *egzistencije* i djelatnosti ovršenika. Slijedom takvog načela ovrha i osiguranje radi naplate novčanih tražbina u pravilu se ne mogu provesti na

dijelu prihoda koji su nužni za zadovoljavanje osnovnih životnih potreba ovršenika.

Pritom posebice valja istaknuti odredbe iz čl. 148. i čl. 149. Ovršnog zakona. Tako su prema čl. 148. st. 1. toč. 4. citiranog Zakona od ovrhe izuzeta primanja po osnovi privremene nezaposlenosti, koja primanja su izuzeta od ovrhe čak i u odnosu na tražbine po osnovi zakonskog uzdržavanja (naime, prema citiranom članku samo naknada za rad osuđenika je izuzeta od ovrhe osim za tražbine po osnovi zakonskog uzdržavanja). Nadalje, u čl. 149. Ovršnog zakona se propisuje da ako se ovrha provodi na plaći ovršenika, od ovrhe je, kada je riječ o ovrhama radi prisilne naplate novčanih iznosa za uzdržavanje djeteta, *izuzet* iznos koji odgovara iznosu $\frac{1}{4}$ prosječne mjesečne isplaćene - neto plaće po zaposlenom u pravnim osobama u Republici Hrvatskoj za proteklu godinu, a ako ovršenik prima plaću koja je manja od prosječne neto plaće u Republici Hrvatskoj od ovrhe je, kada se ovrha provodi radi naplate tražbine po osnovi zakonskog uzdržavanja, izuzet iznos u visini $\frac{1}{2}$ neto - plaće ovršenika.

Ovdje valja spomenuti i odredbu iz čl. 122. st. 4. Zakon o kaznenom postupku kojom se propisuje da sud može osloboditi okrivljenika obveze da u cijelosti ili djelomično nadoknadi troškove kaznenog postupka iz čl. 119. st. 2. toč. 1-6 ZKP-a te nagradu i nužne izdatke postavljenog branitelja ako bi njihovim plaćanjem bilo dovedeno u *pitanje njegovo uzdržavanje*.

Slijedom svega navedenog, prvostupanjski sud je po stavu Županijskog suda u Varaždinu, kao suda drugog stupnja trebao točno utvrditi s kojim iznosom sredstava je optuženik raspolagao u svakom pojedinom mjesecu kada je njegova obveza plaćanja doprinosa za uzdržavanje maloljetne djece dospijevala (imajući pritom u vidu i njegova kreditna zaduženja) te ocijeniti da li mu je taj iznos objektivno omogućavao da bez posljedica za zadovoljavanje svojih osnovnih životnih potreba ispuni takvu obvezu. Posebice valja na nedvojben način utvrditi što je optuženik učinio sa cestovnim rubnicima koje je dobio od poslodavca kao kompenzaciju na ime plaće za mjesec srpanj 2009. godine (da li ih je prodao, ako da, za koju cijenu), jer utvrđenje samo činjenice da je optuženik na opisani način dobio plaću kompenzacijom u stvarima, samo po sebi nije dovoljno za zaključak da je za taj mjesec raspolagao sredstvima za plaćanje obveze uzdržavanja svojih maloljetnih kćeri.

Županijski sud u Varaždinu, KŽ-719/11 od 20. prosinca 2011. godine

11.KAZNENO PRAVO - KAZNENO DJELO - TEŠKA KRAĐA

čl. 217. st. 1. toč. 1. toč. 2. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Svaki čin krađe po svojoj prirodi sadrži određenu dozu drskosti od koje okrivljenik pri počinjenju djela nije vidno odstupio pa se ne može raditi o izvršenju kvalifikatornog elementa krađe počinjene na naročito drzak način.

U pravu je žalitelj kada tvrdi da je prvostupanjski sud iz provedenih dokaza pogrešan zaključak da je okrivljenik novac oduzeo na osobito drzak način time da je iskoristio povjerenje za dobiveno od Ž.T. i da je time ostvario obilježja kaznenog djela teške krađe iz čl. 217. st. 1. toč. 2. KZ-a. Imajući u vidu iskaze saslušanih svjedoka te sadržaj snimke video nadzora u kasinu ovaj sud nalazi da u ponašanju okrivljenika nema elemenata kaznenog djela teške krađe, tj. da je novac otuđen na osobito drzak način, što konačno ne proizlazi niti iz činjeničnog opisa kaznenog djela za koje je okrivljenik od strane prvostupanjskog suda proglašen krivim, već da se u konkretnom slučaju radi o kaznenom djelu obične krađe iz čl. 216. st. 1. KZ-a. Naime, niti iz jednog dokaza, a posebno iskaza svjedoka Ž.T. ne proizlazi da bi okrivljenik imao bilo kakovo povjerenje djelatnika kasina i da bi to povjerenje bezobzirno iskoristio pri krađi novca. Okrivljenik pri počinjenju djela nije iskazao neko posebno drsko ponašanje i samo uzimanje novčanica koje su izvađene iz aparata u kasinu predstavlja počinjenje običnog djela krađe iz čl. 216. st. 1. KZ-a.

Županijski sud u Varaždinu - Stalna služba u Koprivnici, Kž-192/12 od 25. travnja 2011. godine

12.KAZNENO PRAVO - KAZNENO DJELO - ZLOUPORABA OSIGURANJA

čl. 225. st. 1. Kaznenog zakona – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Kazneno djelo iz čl. 225. st. 1. KZ-a dovršeno je prijavom štete osiguravatelju s ciljem da se naplati osigurana svota, a nije nužno da je do naplate i došlo.

Djelo iz čl. 225. st. 1. KZ-a dovršeno je prijavom štete osiguravatelju s ciljem da se osigurina naplati, a nije nužno da je do naplate i došlo pa slijedom toga činjenični opis sadrži opis dovršenog oblika kaznenog djela. U pobijanoj presudi djelo je konačno pravno i opisano kao dovršeni oblik, a točno je da je pravno kvalificirano kao pokušaj kaznenog djela, međutim u konkretnom slučaju moglo bi se raditi samo o pogrešnoj primjeni Kaznenog zakona, a ne o bitnoj povredi odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP-a. Činjenični opis sadrži opis dovršenog kaznenog djela, a nebitno je što se u činjeničnom opisu navodi još i to da do naplate štete još nije došlo.

Županijski sud u Varaždinu - Stalna služba u Koprivnici, Kž-256/12 od 11. srpnja 2012. godine

13. KAZNENO PRAVO - KAZNENO DJELO - MUČENJE ŽIVOTINJE

čl. 225. st. 1. Kaznenog zakona – Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07 i 152/08

Da bi se radilo o ovom kaznenom djelu nužno je da se radi o teškom zlostavljanju životinje ili izlaganju nepotrebnim mukama ili patnjama radi izživljavanja ili nanošenja nepotrebnih boli životinji.

Izvršenje ovog kaznenog djela podrazumijeva višekratno udaranje životinje radi izživljavanja te nanošenje teških ozljeda ili izlaganje životinje intenzivnijim bolovima, što u konkretnom slučaju nije dokazano. Ključan je iskaz veterinaru, koji je pružio medicinsku pomoć ozlijeđenom psu, iz čijeg iskaza proizlazi da se nije radilo o nekoj značajnijoj ozljedi psa jer intervenciju nije niti upisao u protokol već je pas tretiran jednom injekcijom, a da je za daljnje liječenje prepisana upotreba spreja za dezinfekciju rane i šest tableta antibiotika te da se pas na daljnje liječenje nije dovodio. Iz iskaza veterinaru također proizlazi da bi pas, za slučaj postojanja neke ozbiljnije ili teže ozljede, trebao biti uspavan i nad istim obavljen operativni zahvat u kom slučaju bi zahtijevao pomoć svojih kolega, a značajnija ozljeda zahtijevala bi ponovni dolazak psa na liječenje u veterinarsku ambulantu. Kako je to sve izostalo pravilno je prvostupanjski sud zaključio da u konkretnom slučaju nije dokazano kriminalno ponašanje okrivljenika koje bi sadržavalo elemente kaznenog djela iz čl. 260. st. 1. KZ-a.

Županijski sud u Varaždinu - Stalna služba u Koprivnici, Kž-70/12 od 8. veljače 2012. godine

14. KAZNENI ZAKON - KAZNENA DJELA PROTIV SIGURNOSTI PLATNOG PROMETA I POSLOVANJA

čl. 291. Kaznenog zakona - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07

Kada je nezakonitim radnjama optuženika nastala šteta trgovačkom društvu u cjelini, a ne samo pojedinačnim dioničarima, tad pojedinačni dioničari ne mogu imati status oštećenika kao tužitelja, dakle ne mogu kao supsidijarni tužitelji pokrenuti kazneni postupak

Protivno žalbenom stavu oštećenika kao tužitelja da se svaka šteta nanosena trgovačkom društvu reflektira na poslovanje društva i njegovu dobit, a time i na pravo dioničara da u toj dobiti sudjeluju kroz dividendu na dionice u njihovom vlasništvu, sud prvog stupnja pravilno je postupio kada je odbacio njegov optužni prijedlog koji je podnio u navedenom svojstvu, kao dioničar oštećenog TD protiv I-IV opt. zbog počinjenja kaznenog djela iz čl. 291. st. 1. u svezi sa st. 2. Kz.

Naime, iz činjeničnog opisa predmetnog kaznenog djela u optužnom prijedlogu oštećenika kao tužitelja proizlazi da je eventualnim nezakonitim radnjama optuženika nastala šteta za TD kao cjelinu, a ne pojedinačnim dioničarima, odnosno, u optužnom aktu nije naznačeno čime bi oštećenik kao tužitelj dioničar osobno bio

oštećen navodnim inkriminiranim postupcima I-IV optuženika. Stoga je i prema stavu ovog suda drugog stupnja u pobijanom prvostupanjskom rješenju pravilno istaknuto da vlasništvo nad dionicama daje njihovom vlasniku samo zakonom određena upravljačka prava i prava na dividendu, a ne i vlasništvo na samom društvu, što znači da su dioničari ovlašteni postaviti zahtjev za naknadu štete i stupiti u poziciju oštećenika kao tužitelja, samo ako šteta koja je počinjena kaznenim djelom nije povezana sa štetom koja je nastala trgovačkom društvu.

Budući da izostanak ovlaštenog tužitelja predstavlja procesnu smetnju za vođenje kaznenog postupka, prvostupanjski sud je pravilno i zakonito postupio kada je u predmetnom slučaju odbacio otužni prijedlog koji je podnio dioničar.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-398/12 od 6. lipnja 2012. godine

KAZNENI POSTUPAK

1. KAZNENI POSTUPAK - NEZAKONITI DOKAZI

čl. 9. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06

Rezultati izvida imaju snagu dokaza samo iznimno kada to zakon izričito propisuje, ali i tada, kao i svi drugi dokazi moraju biti u skladu s pravilom iz čl. 9. ZKP-a. Stoga službene bilješke PU i u slučaju kad su sačinjene na traženje suda, predstavljaju nezakoniti dokaz ako u sebi sadrže i rezultate izvida koji nemaju dokaznu snagu, budući je na taj način dokazni materijal zaobilazno unesena i obavijesna izjava optuženika dana bez upozorenja i bez prisustva branitelja, a što je nedopustivo.

U pravu je optuženik kada tvrdi da prvostupanjski sud pobijanu presudu temelji na nezakonitom dokazu čime je ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka (iako žalitelj to izrijeckom ne navodi, očito ima u vidu bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 2. ZKP-a koja postoji kada se presuda temelji na dokazu iz čl. 9. st. 2. ZKP-a).

Naime, u službenoj zabilješci Policijske uprave međimurske od 13. lipnja 2011. godine (list 39 spisa), između ostalog navodi se podatak o osobi vlasnika mobilnog telefona pozivnog broja 095/851-0358 („...nema dolaznih poziva od strane mobilnog telefona pozivnog broja 095/851-0358, vlasništvo Z. M....“ te „...pribavljen je izlist telekomunikacijskog prometa za mobilni telefon pozivnog broja 095/851-0358, vlasništvo Z. M...“). U službenoj zabilješci od 24. lipnja 2011. godine (list 43 spisa), u kojoj ista policijska uprava odgovara na upit prvostupanjskog suda (dopis od 17. lipnja 2011. godine, list 42 spisa) na koji način su utvrdili da je Z. M. vlasnik telefonskog aparata i telefonskog broja 095/851-0358, između ostalog navodi se slijedeće: „Izvješćujemo vas da je Z. M. prilikom obavljanja obavijesnog razgovora od 14.12.2010. godine policijskom službeniku Policijske postaje M. S., V. H. sam izjavio da koristi mobilni telefon 095/851-0358.“

Povezujući u navedenom dijelu sadržaj citiranih službenih zabilježaka PU međimurske, po stavu Županijskog suda u Varaždinu, kao suda drugog stupnja, nema nikakve dvojbe da se podaci iz tih službenih zabilježaka o osobi vlasnika i korisnika navedenog mobilnog telefona pozivnog broja temelje na sadržaju

obavijesne izjave koju je optuženik dao policijskim službenicima temeljem odredbe čl. 177. st. 3. ZKP-a, dakle, predstavljaju rezultate izvida koje su redarstvene vlasti provele povodom sumnje na počinjenje kaznenog djela za koje je optuženik proglašen krivim.

Prema članku 78. st. 3. u svezi čl. 9. ZKP-a obavijesti koje su u skladu s čl. 174. st. 4 i čl. 177. st. 3. ZKP-a državnom odvjetniku odnosno redarstvenim vlastima dali građani, odnosno osumnjičenik koji je bio ispitan protivno čl. 177. st. 5. ZKP-a (prema podacima u spisu opt. Z. M. obavijesnu izjavu u svojstvu osumnjičenika nije dao policijskim službenicima u nazočnosti branitelja, dakle bio je ispitan protivno čl. 177. st. 5. ZKP-a,) predstavljaju dokaze na kojima se ne može temeljiti sudska odluka i koji se sukladno čl. 78. st. 1. i 2. ZKP-a moraju izdvojiti iz spisa, a nakon pravomoćnosti rješenja zatvoriti u poseban omot i čuvati kod istražnog suca odvojeno od ostalih spisa i ne mogu se razgledati niti se njima može služiti u postupku.

Pri tom Županijski sud u Varaždinu kao sud drugog stupnja primjećuje da prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude navodi da su predmetne službene zabilješke PU Međimurske s lista 39 i 43 sačinjene na traženje suda, te da stoga ne predstavljaju dokaz pribavljen na nezakoniti način. Međutim, prvostupanjski sud pritom ispušta iz vida da predmetne službene bilješke sadrže u sebi i rezultate izvida koji nemaju dokaznu snagu (u službenoj bilješci s lista 43 se čak i izravno navodi što je optuženik izjavio policijskim službenicima u obavijesnom razgovoru), na koji način je u dokazni materijal zaobilazno unesena i obavijesna izjava optuženika dana bez upozorenja i bez prisustva branitelja, a što je nedopustivo (kao što je to primjerice slučaj kada policijski službenik u istrazi, istražnim radnjama ili na glavnoj raspravi propisno opomenut pred sudom da svoj svjedočki iskaz o tome što mu je osumnjičenik rekao u obavijesnoj izjavi, koja je dana protivno odredbama iz čl. 177. st. 5. ZKP-a, kakav dokaz je formalno pravno izveden na zakonit način, međutim u njemu su sadržani rezultati izvida koji nemaju dokaznu snagu zbog čega se u tom dijelu mora izdvojiti iz spisa kao nezakonit dokaz), jer se na obavijestima iz čl. 78. st. 3. ZKP-a ni na koji način ne smije temeljiti sudska odluka.

Budući se po stavu Županijskog suda, kao suda drugog stupnja u dokazni materijal niti na takav zaobilazni način ne mogu unositi oni elementi koji ne mogu biti osnovom donošenja presude, to je navedene dijelove službenih zabilježaka PU međimurske potrebno izdvojiti iz spisa.

Kako se u obrazloženju pobijane presude (stranica 6, drugi pasus) između ostalog navodi: „Naprijed izneseni iskazi saslušanih svjedoka u skladu su sa materijalnim dokazima u spisu i to službenim zabilješkama PU Međimurske (list 39, 43)...“, Županijski sud u Varaždinu, kao sud drugog stupnja ocjenjuje da se presuda između ostalog temelji i na sadržaju službenih zabilježaka PU Međimurske koje prileže na listovima 39 i 43 spisa, pa tako i u dijelu u kojem te službene zabilješke predstavljaju nezakoniti dokaz, to je ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 2. ZKP-a (naime, citirani tekst obrazloženja prvostupanjske presude jasno govori o tome da je sud navedene službene zabilješke, između ostalog i u dijelu u kojem one predstavljaju nezakoniti dokaz, ocjenjivao u zajedništvu s drugim (dopuštenim) dokazima i tako utvrdio činjenično stanje na kojem je utemeljio svoju odluku).

Županijski sud u Varaždinu, Kž-15/12 od 5. lipnja 2012. godine

2. KAZNENI POSTUPAK - PRESUĐENA STVAR

čl. 11. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06

Kada je optuženik u prekršajnom postupku pravomoćno proglašen krivim i kažnjen samo i isključivo za prekršaj iz čl. 199. st. 1. Zakona o sigurnosti prometa na cestama, tj. za vožnju pod nedopuštenim utjecajem alkohola, a potom je prvostupanjskom presudom osuđen za kazneno djelo iz čl. 272. st. 1. i 3. Kaznenog zakona počinjenog na način da je optuženikova alkoholiziranost dovedena u direktnu kauzalnu vezu s izazivanjem prometne nesreće u kojoj je prouzročena smrt jedne osobe, takvim presuđenjem u kaznenom postupku nije došlo do povrede načela ne bis in idem jer je u kaznenom postupku suđeno za djelo koje je različitog zakonskog opisa i pravne kvalifikacije od onog u prekršajnom.

Optuženik pogrešno tumači činjenicu da bi zbog prekršajnog postupka koji se vodio zbog toga što se prilikom istog događaja nalazio pod utjecajem alkohola, za što je prekršajno kažnjen, provedbom predmetnog kaznenog postupka za inkriminirano kazneno djelo bilo povrijeđeno pravilo ne bis in idem. Naime, optuženik je u prekršajnom postupku proglašen krivim i kažnjen samo i isključivo za prekršaj iz čl. 199. st. 1. Zakona o sigurnosti prometa na cestama, jer je upravljao osobnim vozilom pod nedopuštenim utjecajem alkohola, dok je pobijanom prvostupanjskom presudom osuđen za kazneno djelo iz čl. 272. st. 1. i 3. Kaznenog zakona u kojem je ta alkoholiziranost dovedena u direktnu kauzalnu vezu s izazivanjem opisane prometne nesreće sa smrtnom posljedicom. Iz toga slijedi da za takvo postupanje koje predstavlja kazneno djelo nije donesena pravomoćna sudska odluka, pa u tom kontekstu, prema ocjeni ovog žalbenog suda, u ovom slučaju nije došlo do povrede načela ne bis in idem budući da je optuženiku u prekršajnom, odnosno kaznenom postupku, suđeno za djela različitih zakonskih opisa i pravne kvalifikacije.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-911/2011 od 10. siječnja 2012.

3. KAZNENI POSTUPAK - NIJE PRESUĐENA STVAR

čl. 11. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06

Jedan od odlučnih elemenata od kojih ovisi ispravna primjena pravila ne bis in idem kod produljenog kaznenog djela je kriminalna količina naknadno otkrivenog djela koje bi se uklapalo u taj koncept u smislu čl. 61. KZ-a. Drugim riječima moguće je suđenje za djela koja su naknadno otkrivena ukoliko bi se radilo o značajnijoj kriminalnoj količini, neovisno o tome što ona ulaze u konstrukcije produljenog kaznenog djela iz ranije pravomoćne presude.

U pravu je državni odvjetnik kada u konkretnom slučaju osporava pravno stajalište suda prvoga stupnja da se u konkretnom slučaju radi o presuđenoj stvari, dakle, da postoji okolnost koja isključuje kazneni progon.

Naime, u predmetnom kaznenom postupku I. optuženika Mile Marjanovića u bitnome se tereti što je 14. travnja 2005. u svojstvu direktora TD „Freedom“ d.o.o. Osijek, u nakani stjecanja značajne protupravne imovinske koristi za navedeno trgovačko društvo, s oštećenim TD „Protjekt Prom“ d.o.o. Zagreb zaključio Ugovor o kupoprodaji robe broj 017/05-GUHZ kojim se obvezao naručenu robu platiti najkasnije u roku od 60 dana od ovjere otpremnice robe, iako stvarnu namjeru plaćanja nije imao, te je kao instrument osiguranja plaćanja izdao bjanko zadužnicu na iznos od 500.000,00 kn, svjestan da na žiro računu svoje tvrtke neće biti novčanih sredstava u vrijeme podnošenja iste na naplatu, tako da je spomenutu oštećenu firmu, koja mu je isporučila traženu robu, oštetio za iznos od 450.099,59 kn, čime je u statusu odgovorne osobe počinio kvalificirani oblik kaznenog djela prijevare u gospodarskom poslovanju iz čl. 293. st. 1. i 2. KZ-a. Ujedno se za isti gospodarski delikt tereti i TD „Freedom“ d.o.o. Osijek u smislu čl. 3. Zakona o odgovornosti pravnih osoba za kaznena djela.

S obzirom da su pravomoćnim presudama Općinskog suda u Osijeku broj K-203/10 od 30. prosinca 2010. i Županijskog suda u Osijeku broj Kž-224/11 od 12. svibnja 2011. I. optuženik i II. optužena pravna osoba proglašeni krivima za istovrsno produljeno kazneno djelo koje su počinili u razdoblju od 16. travnja do 15. lipnja 2005., prvostupanjski sud je zaključio da u ovom slučaju treba primijeniti načelo ne bis in idem, budući da produljeno kazneno djelo predstavlja jedno jedinstveno djelo pa stoga osuda za nj obuhvaća sva pojedina djela, sve nastavke, bez obzira na to da li su u vrijeme suđenja sve radnje bile poznate ili nisu bile poznate (strana 4/IV).

U potkrjepu ovakvog pravnog mišljenja prvostupanjski sud navodi da se u ovosudnom predmetu radi o identičnoj radnji izvršenja s obzirom na isti modus operandi, jer I. optuženik kao sredstvo prijevare i ovom prilikom koristi nenaplativi instrument osiguranja plaćanja - bjanko zadužnicu i na taj način od oštećenika naručuje i dobiva robu, čiju vrijednost ne plaća, a sve u cilju pribavljanja protupravne imovinske koristi za svoje trgovačko društvo, s time da se predmetna inkriminacija i vremenski uklapa u produljeno kazneno djelo za koje je pravomoćno osuđen spomenutim presudama Općinskog i Županijskog suda u Osijeku (strana 7/III). Uz to prvostupanjski sud smatra da kriminalna količina u ovom kaznenom predmetu, s obzirom na pribavljenu imovinsku korist, ne odstupa od one kriminalne količine u pojedinim radnjama izvršenja koje čine produljeno kazneno djelo za koje su I. i II.

optuženik već pravomoćno osuđeni, budući da je njima nastala šteta od ukupno 671.479,41 kn, dok je u konkretnom slučaju riječ o šteti od 450.099,59 kn (strana 8/III).

Protivno takvom stajalištu, pravna teorija, ali i sudska praksa dopuštaju da se naknadno sudi za važnija naknadno otkrivena djela, koja inače pripadaju seriji koja je obuhvaćena presudom o produljenom kaznenom djelu. Dakle, moguća su suđenja za djela koja su naknadno otkrivena ukoliko bi se radilo o značajnijoj kriminalnoj količini, neovisno o tome što ona ulaze u konstrukcije produljenog kaznenog djela iz ranije pravomoćne presude. Prema mišljenju ovog žalbenog suda upravo taj bitni segment, a kako se to opravdao prigovara u uloženom pravnom lijeku, sud prvoga stupnja nije u dovoljnoj mjeri kritički cijenio, slijedom čega je pogrešno utvrdio da radnja koja se inkriminira optuženicima predmetnim optužnim aktom nije od tolikog značaja da bi isključila primjenu načela ne bis in idem.

U žalbi se osnovano ističe da je prvostupanjski sud u tom dijelu pogrešno postupio kada je kumulirao iznose šteta svih pojedinih radnji produljenog kaznenog djela iz ranijih pravomoćnih presuda Općinskog i Županijskog suda u Osijeku i zatim tako dobivenu ukupnu štetu, odnosno istovremeno ostvarenu protupravnu imovinsku korist od 671.494,41 kn usporedio s protupravnom imovinskom koristi iz predmetne optužnice u iznosu od 450.099,59 kn. Da bi se na valjan način procijenio kriminalni značaj novootkrivenog djela, trebalo je štetnu posljedicu ostvarenu tim djelom staviti u razmjer sa štetama iz pojedinačnih radnji koje tvore produljeno kazneno djelo iz spomenutih presuda, jer se tada dobiva potpuno drugačija slika o intenzitetu i kvaliteti protupravnog postupanja optuženika. Naime, predmetnim kaznenim djelom se I. optuženika tereti za stjecanjem nepripadne materijalne koristi koja je gotovo jednaka isto takvoj koristi ostvarenoj u samo jednoj od radnji koje su obuhvaćene institutom produljenog kaznenog djela iz ranijih pravomoćnih presuda spomenutih sudova, i to onoj u iznosu od 463.915,85 kn. Štetne posljedice svih ostalih radnji daleko su manje (riječ je o iznosima od 31.804,31 kn, 58.651,45 kn i 117.107,80 kn). Isto vrijedi i za radnju iz navedenih pravomoćnih presuda Općinskog i Županijskog suda u Bjelovaru (inkriminirani je iznos od 153.378,40 kn).

Prema tome, kada se tako postave stvari, tada nema sumnje da se u predmetnom slučaju ipak radi o djelu značajnije kriminalne količine po zaštićeno dobro, koje bi, ako se dokaže njegovo postojanje, zasigurno imalo relevantnog utjecaja na mjeru kazne, tako da ono svojom važnošću, suprotno zaključku suda prvoga stupnja, ipak isključuje primjenu načela ne bis in idem.

Županijski sud u Varaždinu, KŽ-398/12 od 7. kolovoza 2012. godine

4. KAZNENI POSTUPAK - PRESUĐENA STVAR

čl. 11. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06

Za zaključak suda da je riječ o istom djelu (idem) nije potrebno utvrđenje da su činjenice kojima se opisuje djelo za koje je okrivljenik već osuđen i

činjenice koje se odnose na djelo za koje je optužen u novom postupku u svemu pa i u najmanjem detalju, identične, već je za takav zaključak dovoljno da su činjenice u bitnom iste.

Državni odvjetnik je doduše u pravu kada tvrdi da u opisu djela iz prekršajnog naloga i optužnog prijedloga postoje određene razlike. Tako je citiranim prekršajnim nalogom okrivljenica proglašena krivom da je policijskog službenika V. M. pokušala udariti lopatom, dok se u predmetnom optužnom prijedlogu tereti da je imenovanog udarila drvenim štapom po leđima. Nadalje, okrivljenica je u prekršajnim nalogom oglašena krivom da je na policijske službenike bacala razne predmete, dok se u optužnom prijedlogu tereti da je na policijske službenike bacala kamenje, u svezi čega već na ovom mjestu valja istaknuti kako Županijski sud u Varaždinu, kao sud drugog stupnja, primjećuje da riječ predmet predstavlja opći pojam koji u sebi obuhvaća i kamen kao individualno određeni predmet.

Međutim, slijedom svih ranije navedenih razloga (u oba postupka okrivljenica se tereti za događaj - incident koji se odigrao istog dana, u isto vrijeme, na istom mjestu; u oba postupka tereti za suštinski isto ponašanje prema istim policijskim službenicima; u oba postupka okrivljenica tereti za radnje koje se mogu okarakterizirati kao napad na navedene policijske službenike u obavljanju službene dužnosti) koji govore o tome da se činjenicama koje se odnose na djelo za koje je okrivljenica osuđena prekršajnim nalogom i činjenicama koje se odnose na djelo za koje se okrivljenica optužuje u ovom predmetu, suštinski opisuje u bitnome isto ponašanje iste okrivljenice prema istim policijskim službenicima, na istom mjestu i u istom vremenskom okviru, po stavu Županijskog suda u Varaždinu, kao suda drugog stupnja navedene razlike u opisima djela ne opravdavaju zaključak da se u konkretnom slučaju ne radi o „istom“, već o dva „različita“ djela.

Ovdje valja navesti i stajalište Europskog suda, da upotreba izraza „o istom djelu“ u tekstu čl 4. Protokola br. 7, ne može opravdati zauzimanje strožeg pristupa jer Konvenciju treba tumačiti na način koji prava čini praktičnima i djelotvornima, a ne teorijskima i iluzornima.

Vezano za žalbene navode da se u predmetnom prekršajnom nalogu za razliku od optužnog prijedloga ne opisuje tjelesno ozljeđivanje policijskih službenika uslijed postupanja okrivljenice, koji element je presudan za kazneno djelo napada na službenu osobu iz čl. 317. st. 2. KZ, za koje djelo se okrivljenica optužuje u ovom postupku, ovaj drugostupanjski sud prije svega primjećuje da tjelesno ozljeđivanje policijskih službenika predstavlja posljedicu radnji koje je okrivljenica inkriminirane zgrade poduzela prema tim policijskim službenicima, a za koje radnje je prema ranije obrazloženom stavu Županijskog suda u Varaždinu ona već pravomoćno osuđena navedenim prekršajnim nalogom.

Pritom valja skrenuti pažnju državnom odvjetniku da tjelesno ozljeđivanje službene osobe predstavlja kvalifikatornu okolnost propisanu u čl. 317. st. 2. KZ, koji kazneni propis uz navedenu kvalifikatornu okolnost u sebi sadrži sva obilježja glavnog djela koji se opisuje u čl. 317. st. 1. KZ, iz čega proizlazi da se citirani zakonski propisi nalaze u odnosu specijaliteta. Kada dva zakonska propisa međusobno stoje u odnosu specijaliteta riječ o *prividnom stjecaju*, a što isključuje primjenu odredaba o stjecaju kaznenih djela (čl. 60. KZ-a) koja je moguća samo u situaciji kada je počinitelj ostvario *više kaznenih djela*..

To ima za posljedicu da se počinitelju koji je pravomoćno oslobođen ili osuđen za glavno kazneno djelo ne može još jednom suditi za kvalificirani ili privilegirani oblik tog djela (dakako, ako proizlazi iz istog događaja za koji je počinitelj već pravomoćno osuđen) jer bi time došlo do povrede jamstva da nitko ne može dva puta biti suđen ili kažnjen u istoj stvari.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-58/12 od 30. srpnja 2012. godine

5. KAZNENI POSTUPAK - NERAZUMLJIV PODNESAK

čl. 71. st. 3. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06

Kada privatna tužba sadrži sve podatke koje privatna tužba treba sadržavati sukladno čl. 434. st. 1. u svezi čl. 268. st. 1. do 5. ZKP, nema mjesta primijeni odredbe čl. 71 st. 3. ZKP koja propisuje da će sud pozvati na ispravak podnositelja podneska koji je nerazumljiv ili ne sadrži sve što je potrebno da bi se na temelju njega moglo postupati već je sud ovlašten odbaciti privatnu tužbu ako ocjeni da djelo za koje se pravna osoba optužuje nije kazneno djelo za koje se može kazniti.

Pobijanim rješenjem Općinski sud u Čakovcu je temeljem čl. 437. Zakona o kaznenom postupku u svezi sa čl. 3. st. 1. Zakona o odgovornosti pravnih osoba za kaznena djela odbacio privatnu tužbu podnesenu protiv okr. trgovačkog društva Velebit osiguranje. Protivno mišljenju žalitelja, prije donošenja pobijane odluke u predmetnom slučaju sud prvog stupnja nije bio dužan postupiti u smislu čl. 71. st. 3. ZKP pozivajući ga da ispravi ili dopuni privatnu tužbu, pa ako to ne bi učinio u danom roku, tek tada odbaciti privatnu tužbu. Naime, u smislu odredbe čl. 71. st. 3. ZKP sud treba postupiti samo u slučaju ako je podnesak nerazumljiv i ne sadrži sve što je potrebno da bi se po njemu moglo postupati. Pritom se žalitelju skreće pažnja da pojam "razumljiv podnesak" podrazumijeva takav podnesak čiji sadržaj, smisao, značenje i bit, su jasno izraženi i pojmljivi svakom prosječnom čovjeku, i da stoga ocjena razumljivosti podneska logikom stvari ne obuhvaća i ocjenu njegove osnovanosti. U predmetnom slučaju privatna tužba bila je razumljiva i sadržavala je sve što je potrebno u smislu čl. 434. st. 1. u svezi čl. 268. st. 1. do 5. ZKP zbog čega nisu ostvarene zakonom propisane pretpostavke čije ostvarenje nalaže obvezu sudu da podnositelja pozove da podnesak ispravi odnosno dopuni, a ista je pravilno odbačena iz razloga što kazneno djelo iz čl. 200 st. 2. KZ za koje je okrivljenik optužen privatnom tužbom nije kazneno djelo za koje se sukladno odredbi čl. 3. Zakona odgovornosti pravnih osoba za kaznena djela pravna osoba može kazniti.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-61/12 od 7. veljače 2012. godine

6. KAZNENI POSTUPAK - TROŠKOVI KAZNENOG POSTUPKA U SLUČAJU DELEGACIJE NADLEŽNOSTI

čl. 119. st. 1. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06 u svezi s čl. 10. st. 5. Zakona o sudovima

Putni troškovi koji su nastali zbog delegacije nadležnosti s jednog općinskog suda na drugi ne mogu se stavljati na teret okrivljeniku.

Stajalište je ovog drugostupanjskog vijeća da se putni troškovi koji su nastali zbog delegacije nadležnosti s Općinskog suda u Varaždinu na Općinski sud u Križevcima i to na temelju rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske zbog preopterećenosti Općinskog suda u Varaždinu ne mogu stavljati na teret okrivljeniku. Ovo iz razloga što je i Zakonom o sudovima (NN 122/10) člankom 10. st. 5. propisano da strankama i njihovim opunomoćenicima pripada pravo na naknadu troškova javnog prijevoza u slučaju iz st. 2. istog članka kada predsjednik Vrhovnog suda Republike Hrvatske odredi da u pojedinoj vrsti predmeta postupa drugi stvarno nadležni sud, ako sud koji je po zakonu stvarno i mjesno nadležan zbog velikog broja predmeta koje ima u radu ne može u razumnom roku raspraviti te predmete i donijeti odluku. Odredba čl. 10. st. 5. Zakona o sudovima regulira da odvjetnicima pripada naknada troškova za izbivanje iz pisarnice za vrijeme putovanja i naknada troškova prijevoza određena Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika te da će se ti troškovi isplatiti na teret državnog proračuna ukoliko su oni veći od onih koje bi stranke imale da se postupak vodi pred mjesno nadležnim sudom.

Kako su u konkretnom slučaju obje stranke iz Jalkovca, koje mjesto je na području grada Varaždina, one ne bi imale nikakvih putnih troškova da se postupak vodi pred Općinskim sudom u Varaždinu, a isto tako opunomoćenik privatnog tužitelja koji ima sjedište ureda u Varaždinu ne bi imao niti putni trošak niti trošak izbivanja iz ureda za vrijeme putovanja, zbog čega putni troškovi i troškovi izbivanja opunomoćenika privatnog tužitelja iz ureda za vrijeme putovanja iz Varaždina u Križevce i natrag se u cijelosti trebaju isplatiti na teret državnog proračuna. Stoga zatraženi putni troškovi u iznosu od 942,24 kn za tri dolaska opunomoćenika iz Varaždina u Križevce i natrag, za izbivanje iz pisarnice za vrijeme putovanja na glavnu raspravu u trajanju od dva sata prema Tbr. 46. Tarife u iznosu od 500,00 kn te trošak PDV-a na tu uslugu u iznosu od 115,00 kn padaju na teret državnog proračuna.

Što se tiče zahtjeva opunomoćenika privatnog tužitelja za plaćanje iznosa od 2.000,00 kn koji iznos je privatni tužitelj platio radi provođenja vještačenja po vještaku liječničke struke vezano uz težinu i mehanizam ozljeđivanja, taj dio zahtjeva nije osnovan iz razloga što je nakon provedenog vještačenja opunomoćenik privatnog tužitelja izmijenio pravnu kvalifikaciju (list 40) navodeći da se u konkretnom slučaju radi o kaznenom djelu uvrede iz čl. 199. st. 1. KZ-a.

S obzirom da je i prvostupanjski sud prihvatio ovakvu izmjenu te okrivljenika proglasio krivim zbog počinjenja kaznenog djela uvrede, okrivljenik je u smislu čl. 122. st. 1. i 2. ZKP-a dužan platiti troškove koji se odnose na kazneno djelo za koje je proglašen krivim. Kako za kazneno djelo uvrede iz čl. 199. st. 1. KZ-a za koje je okrivljenik proglašen krivim nije bilo potrebno provoditi liječničko vještačenje, to

okrivljenik nije niti u obvezi taj trošak naknaditi privatnom tužitelju.

Županijski sud u Varaždinu – Stalna služba u Koprivnici, Kž-339/12 od 16. svibnja 2012. godine

7. KAZNENI POSTUPAK - TROŠKOVI PREDSTAVNIKA TRGOVAČKOG DRUŠVA

čl. 124. st. 1. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06

čl. 18. st. 2. Zakona o odvjetništvu - Narodne novine 9/94, 117/08, 50/09, 75/09

Troškovi predstavniku trgovačkog društva koji je u osobi odvjetnika postavljen rješenjem predsjednika Županijskog suda dosuđuju se prema Pravilniku o visini nagrade odvjetniku određenom za branitelja po službenoj dužnosti (Narodne novine 3/05).

Nije u pravo žalitelj kad smatra da je istražni sudac pogrešno primijenio materijalno pravo kada je odlučujući o njegovom zahtjevu za naknadu troškova u kaznenom postupku kao predstavniku II. osumnjičenog trgovačkog društva primijenio Pravilnik o visini nagrade odvjetniku određenom za branitelja po službenoj dužnosti uz obrazloženje da Zakon o odgovornosti pravnih osoba za kaznena djela ne poznaje institut predstavnika po službenoj dužnosti, već samo govori o tome da pravna osoba mora u kaznenom postupku imati svog predstavnika, kojeg će imenovati sama, a ako to propusti onda će joj predstavnika postaviti sud.

Protivno navedenom, to što ZOPOKZ rabi termin "predstavnik pravne osobe" ne znači da su procesni status i značaj drugačiji od branitelja po službenoj dužnosti o kojem govori ZKP. Naime, postupovni položaj, značenje i smisao predstavnika i branitelja po službenoj dužnosti ne može se i ne smije prosuđivati terminološki, već prema svrsi i razlozima njihova predstavljanja, a koji se sastoji u tome da oni svojim pravnim znanjem i procesnim vještinama pomognu okrivljeniku u pronalaženju i utvrđivanju činjenica u njegovu korist, u primijeni propisa koji su za okrivljenika najpovoljniji te korištenju procesnih prava. Nadalje, u oba slučaja njihovo je sudjelovanje u postupku nužno – kada je u pitanju obvezna obrana okrivljenika kao fizičke osobe u situacijama kada on nije u mogućnosti samostalno ostvarivati pravo na obranu ili da bi se osiguralo načelo pravičnog postupka, a kada je u pitanju okrivljenik kao pravna osoba iz razloga što ona nema procesnu sposobnost pa stoga također ne može sama poduzimati radnje u kaznenom postupku. Izložena nužnost predstavnika pravne osobe i branitelja po službenoj dužnosti okrivljenika kao fizičke osobe u slučajevima obvezne obrane dovodi do toga da ako okrivljenik, bilo fizička osoba ili pravna osoba, ne angažira odnosno odredi izabranog branitelja, tj. predstavnika, tada ga rješenjem postavlja sud, pa prema tome u takvim situacijama obojica de facto postupaju po službenoj dužnosti zastupajući interese okrivljenika u postupku, a zbog čega i u odnosu na dosudu troškova odvjetniku kao predstavniku

pravne osobe imenovanom od strane suda, treba primijeniti navedeni Pravilnik, a ne Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika po službenoj dužnosti.

Županijski sud u Varaždinu, Kv I-32/12 od 8. veljače 2012. godine

8. KAZNENI POSTUPAK - POSTAVLJANJE IMOVINSKO PRAVNOG ZAHTJEVA

čl. 129 Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06

Kada oštećenik nije postavio imovinsko-pravni zahtjev onda se okrivljenik ne može obvezati na ispunjenje imovinsko-pravnog zahtjeva.

U pravu je okrivljenik kada tvrdi da je prvostupanjski sud odluku o imovinsko-pravnom zahtjevu donio iako isti od strane oštećenika nije postavljen u smislu čl. 129. ZKP-a. Naime, iz podataka u spisu proizlazi da niti jedan od oštećenika, koji su saslušani na glavnoj raspravi, nije uopće postavio imovinsko-pravni zahtjev već su isti govorili samo o tome što im je otuđeno i da im ukradeni novac i predmeti nisu vraćeni. Isto se ne može smatrati postavljanjem imovinsko-pravnog zahtjeva jer čl. 129. st. 1. i 3. ZKP-a propisano je da je osoba ovlaštena na postavljanje imovinsko-pravnog zahtjeva dužna određeno naznačiti svoj zahtjev, a prijedlog za ostvarenje imovinsko-pravnog zahtjeva u kaznenom postupku se podnosi ili tijelu kome se podnosi kaznena prijava ili sudu pred kojim se vodi postupak. Iz stanja spisa proizlazi da oštećenici u ovom predmetu nisu podnosili kaznene prijave, već su djelatnici policije intervenirali na temelju usmenih telefonskih dojava oštećenika, dakle imovinsko-pravni zahtjev nije postavljen niti pred policijom, niti je tijekom ovog postupka takav zahtjev postavljen pred sudom.

Županijski sud u Varaždinu – Stalna služba u Koprivnici, Kž-51/12 od 8. veljače 2012. godine

9. KAZNENI POSTUPAK – ROK ZA PODIZANJA OPTUŽNICE OŠTEĆENIKA KAO TUŽITELJA

čl. 225. st. 4. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 121/11

Zakon o kaznenom postupku ne predviđa mogućnost da se oštećeniku kao tužitelju produlji rok za podizanje optužnice.

Nisu osnovani žalbeni navodi oštećenika kao tužitelja da je pravni stav suca istrage iz pobijanog rješenja nepravilan i suprotan odredbama ZKP-a. Suprotno ovakvim žalbenim navodima sudac istrage je pravilno postupio kada je temeljem čl. 225. st. 4. ZKP-a smatrao da je oštećenik kao tužitelj odustao od kaznenog progona te obustavio postupak. Ovo iz razloga što čl. 225. st. 4. ZKP-a propisuje da će sudac istrage kad ustanovi da je istraga završena u obavijesti upozoriti oštećenika kao

tužitelja gdje se nalazi spis, kao i o pravu da u roku od 8 dana oštećenik kao tužitelj može podnijeti optužnicu te o tome obavijestiti suca istrage, kao što je to u ovom predmetu sudac istrage i u činio. Nadalje, isti članak propisuje da, ako oštećenik kao tužitelj u tom roku ne podigne optužnicu, smatrat će se da je odustao od kaznenog progona pa će sudac istrage postupak rješenjem obustaviti.

Oštećenik kao tužitelj u svojoj žalbi niti ne osporava da nije postupio po odredbi čl. 225. st. 4. ZKP-a ali ističe da je podnio zahtjev da mu se produlji rok za podizanje optužnice. Međutim, Zakon o kaznenom postupku ne predviđa mogućnost da se oštećeniku kao tužitelju produlji rok za podizanje optužnice već je propisano da ako oštećenik kao tužitelj u zakonskom roku od 8 dana ne podigne optužnicu, smatrat će se da je odustao od kaznenog progona i u tom slučaju će se postupak obustaviti. Radi se o prekluzivnom roku te propuštanjem istog oštećenik kao tužitelj gubi pravo daljnjeg progona. Treba istaknuti da se pogrešno oštećenik kao tužitelj poziva na odredbu čl. 58. st. 1. ZKP-a, da oštećenik koji je preuzeo kazneni progon ima ista prava koja ima državni odvjetnik, jer se radi o općenitoj zakonskoj normi u smislu ravnopravnosti stranaka u postupku, a ta odredba se nikako ne može odnositi na situaciju koja je regulirana odredbom čl. 225. st. 4. ZKP-a.

Županijski sud u Varaždinu - Stalna služba u Koprivnici, Kv I-8/12 od 15. veljače 2012. godine

10.KAZNENI POSTUPAK - POSLJEDICE NESLAGANJA ISTRAŽNOG SUCA S ISTRAŽNIM ZAHTJEVOM OŠTEĆENIKA KAO TUŽITELJA

čl. 353. toč. 5. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06

Kada oštećenik kao tužitelj, pozivajući se na odredbu čl. 55. st. 1. i 2. ZKP podnese istražni zahtjev županijskom sudu i kada istražni sudac izrazi neslaganje s istražnim zahtjevom, a izvanraspravno vijeće prihvati neslaganje istražnog suca i odbije istražni zahtjev oštećenika kao tužitelja, po pravomoćnosti tog rješenja oštećenik kao tužitelj ne može voditi daljnji postupak protiv okrivljenika i to podnošenjem optužnice općinskom sudu.

Iz spisa Kio-18/10 proizlazi da je oštećenik kao tužitelj pozivajući se na odredbu čl. 55. st. 1. i 2. ZKP-a dana 3. ožujka 2010. godine podnio istražni zahtjev županijskom sudu protiv osumnjičenika D.J. zbog kaznenog djela iz čl. 293. st. 2. i 1. KZ-a.

Nakon toga, istražni sudac izražava neslaganje s istražnim zahtjevom dana 24. ožujka 2010. godine te o ovom neslaganju izvanraspravno vijeće donosi rješenje broj Kv-51/10-2 (Kio-18/10) od 30. ožujka 2010. godine na način da prihvaća neslaganje istražnog suca te odbija istražni zahtjev oštećenika kao tužitelja protiv osumnjičenika D.J. radi kaznenog djela iz čl. 293. st. 2. u vezi st. 1. KZ-a.

U ovom rješenju dana je pouka o pravnom lijeku da nezadovoljna stranka ima pravo žalbe protiv tog rješenja u roku od tri dana te da o žalbi odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske.

Iz spisa Kio-18/10 je vidljivo da žalba nije podnesena i da je konstatirana pravomoćnost rješenja s danom 16. travnja 2010. godine.

Iz naprijed navedenog proizlazi da je, dakle, pravomoćno dovršen postupak protiv osumnjičenika D.J. na način da je protiv njega odbijen istražni zahtjev oštećenika kao tužitelja.

Nakon toga oštećenik kao tužitelj nije mogao voditi daljnji postupak protiv optuženika D.J. podnošenjem optužnice općinskom sudu.

Ovo iz razloga što je nakon odbačaja kaznene prijave oštećeniku kao tužitelju dana alternativa u smislu čl. 55. st. 1. i 2. ZKP-a da može podnijeti istražni zahtjev pred nadležnim županijskim sudom ili podići neposrednu optužnicu pred općinskim sudom.

Oštećenik kao tužitelj je podnio istražni zahtjev pred nadležnim županijskim sudom, koji je prihvatio neslaganje istražnog suca te odbio istražni zahtjev oštećenika kao tužitelja.

Protiv takvog rješenja oštećenik kao tužitelj je mogao podnijeti žalbu, ali to nije učinio pa je rješenje postalo pravomoćno. Međutim, na taj način oštećenik kao tužitelj nije mogao koristiti i drugu mogućnost, odnosno podići neposrednu optužnicu pred općinskim sudom, jer je on odabrao jedan pravni put podnošenjem istražnog zahtjeva pred županijskim sudom i taj pravni put je pravomoćno dovršen na način kao što je naprijed navedeno.

Time što je postalo pravomoćno rješenje kojim je prihvaćeno neslaganje

istražnog suca te je odbijen istražni zahtjev oštećenika kao tužitelja, kazneni postupak protiv osumnjičenika D.J., radi kaznenog djela iz čl. 293. st. 2. i 1. KZ-a, kako je ono opisano u činjeničnom opisu istražnog zahtjeva, je završen. Ovakvo rješenje ima značaj rješenja kojim se kazneni postupak protiv navedenog osumnjičenika i radi navedenog kaznenog djela obustavlja.

Prema tome, daljnji postupak podnošenjem optužnice općinskom sudu protiv istog osumnjičenika i radi istog kaznenog djela nije se niti mogao provoditi.

Županijski sud u Varaždinu – Stalna služba u Koprivnici, KŽ-324/12 od 9. svibnja 2012. godine

11.KAZNENI POSTUPAK-BITNA POVREDA ODREDABA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 1. toč. 9. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06

Prvostupanjski sud je prekoračio optužbu kada je okrivljenika proglasio krivim za potpuno različito kazneno djelo u odnosu na koje je okrivljenik optužen.

Iz podataka u spisu proizlazi da je optužnim prijedlogom državnog odvjetnika okrivljeniku stavljeno na teret da je počinio kazneno djelo bludne radnje iz čl. 193. st. 1. u vezi čl. 188. st. 1. KZ-a, kod koje optužbe je državni odvjetnik ostao do kraja dokaznog postupka. Prvostupanjski sud je donoseći pobijanu presudu iz činjeničnog opisa, bez intervencije državnog odvjetnika, ispustio riječi „*u cilju zadovoljenja svog spolnog nagona*“, što u smislu zakonskog opisa kaznenog djela za koje je optužen djelu daje obilježja bludne radnje te je na tako izmijenjeni činjenični opis primijenio drugu pravnu kvalifikaciju i okrivljenika proglasio krivim radi kaznenog djela uvrede. Suprotno žalbenim navodima državnog odvjetnika, postupivši na naprijed opisani način, prvostupanjski sud nije povrijedio Kazneni zakon već je prekoračio optužbu i time je počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 9. ZKP-a. Ovo iz razloga što su kazneno djelo za koje je okrivljenik optužen i djelo za koje ga je prvostupanjski sud proglasio krivim, dva potpuno različita kaznena djela sa različitim zaštitnim objektima, tako da je kod kaznenog djela bludnih radnji zaštitni objekt spolna sloboda i spolno ćudoređe dok je kod kaznenog djela, za koje je okrivljenik proglašen krivim, zaštitni objekt čast i ugled. Ovo dalje znači da je prvostupanjski sud pobijanom presudom okrivljenika proglasio krivim za potpuno drugo kazneno djelo u odnosu na ono za koje je optužen. Budući da se presuda u smislu čl. 350. st. 1. ZKP-a može odnositi samo na djelo koje je predmet optužbe, prvostupanjski sud nije imao ovlaštenje izmijeniti činjenični opis kaznenog djela, za koje je okrivljenik optužen, tako da izostavi iz činjeničnog opisa koje djelo kvalificira kao djelo bludnih radnji, te na temelju tako izmijenjenog činjeničnog opisa proglasi okrivljenika krivim za potpuno drugo kazneno djelo u odnosu na ono za koje je optužen.

Županijski sud u Varaždinu – Stalna služba u Koprivnici, KŽ-89/12 od 27. veljače 2012. godine

12.KAZNENI POSTUPAK - BITNA POVREDA ODREDABA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 1. toč. 9. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06

Kada je optužnicom općinskog državnog odvjetništva okrivljeniku stavljeno na teret izvršenje jednog kaznenog djela ne može se za jednu radnju,

koja ulazi u sastav produljenog kaznenog djela, donijeti osuđujuća presuda, a za drugu radnju oslobađajuća presuda.

Donošenjem ovakve presude, osuđujuće i oslobađajuće, prvostupanjski sud čini bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 9. ZKP-a jer prekoračuje optužbu. Naime, optužnicom općinskog državnog odvjetništva okrivljeniku je stavljeno na teret izvršenje jednog kaznenog djela iz čl. 292. st. 2. u vezi st. 1. alineja 4. KZ-a. Donošenjem presude prvostupanjski sud formira više kaznenih djela pa ispada kao da je okrivljenik optužen za više kaznenih djela iz čl. 292. st. 2. u vezi st. 1. alineja 4. KZ-a. Ukoliko je prvostupanjski sud zaključio da tijekom postupka nije dokazano da je okrivljenik počinio neke radnje koje ulaze u činjenični opis kaznenog djela koje mu je stavljeno na teret, tada je prilikom donošenja osuđujuće presude trebalo opis radnji, koje nisu dokazane, jednostavno ispustiti iz činjeničnog opisa djela za koje je okrivljenik proglašen krivim, a nikako nije moguće za takve nedokazane radnje donositi oslobađajuću presudu jer se time prekoračuje optužba, odnosno formira se novo kazneno djelo za koje okrivljenik nije niti optužen od strane općinskog državnog odvjetništva.

Županijski sud u Varaždinu – Stalna služba u Koprivnici, Kž-180/12 od 23. ožujka 2012. godine

13.KAZNENI POSTUPAK - BITNA POVREDA ODREDAVA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 1. toč. 11. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06

Počinjena je apsolutno bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367 st. 1. toč. 11. ZKP-a u vidu proturječnosti izreke presude njezinim razlozima kada je sud oslobodio optuženika po osnovi iz čl. 354. toč. 3. ZKP, a u obrazloženju navodi da je oslobađajuću presudu donio zbog postojanja razloga za isključenje protupravnosti kaznenih djela protiv časti i ugleda propisanih u čl. 203. KZ.

U predmetnom slučaju sud prvog stupnja je prema izreci presude oslobodio optuženika od optužbe za kazneno djelo klevete iz čl. 200. st. 2. KZ-a temeljem čl. 354. toč. 3. ZKP, a koja osnova oslobođenja od optužbe podrazumijeva da nije dokazano da je optuženik počinio kazneno djelo za koje se optužuje. Međutim takva izreka presude proturječna je razlozima presude prema kojima proizlazi da je optuženik oslobođen od optužbe za kazneno djelo klevete zbog postojanja razloga za isključenje protupravnosti kaznenih djela protiv časti i ugleda propisanih u čl. 203. KZ, dakle oslobađa ga po osnovi iz čl. 354. toč. 1. ZKP, jer u slučaju postojanja razloga iz čl. 203. KZ nema kaznenog djela klevete temeljem citirane zakonske odredbe.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-84/12 od 14. veljače 2012. godine

14.KAZNENI POSTUPAK-BITNA POVREDA ODREDAVA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 1. toč. 11. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06

Ostvarena je apsolutno bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367 st. 1. toč. 11. ZKP-a u vidu znatne proturječnosti razloga presude o odlučnim činjenicama kada sud prvog stupnja u obrazloženju prvo navodi da su inkriminirane tvrdnje istinite, dakle da stoga nisu klevetničke, dok iz daljnjeg teksta obrazloženja proizlazi da je prvostupanjski sud oslobodio okrivljenike od optužbe zbog postojanja razloga za isključenje protupravnosti iz čl. 203. Kaznenog zakona, dakle da tvrdnje jesu klevetničke, ali po navedenoj zakonskoj odredbi nema kaznenog djela klevete.

Primjena odredbe iz čl. 203 KZ (razlog za isključenje protupravnosti kaznenih djela protiv časti i ugleda), logikom stvari prema svom sadržaju podrazumijeva prethodno utvrđenje suda o postojanju klevetničkog sadržaja, ili drugim riječima da tvrdnje za čije iznošenje odnosno prenošenje se osobe koje su optužene za kazneno

djelo klevete terete, nisu istinite odnosno da te osobe nisu imale opravdani razlog zbog kojeg su povjerovala u istinitost sadržaja kojeg su pronijele i da je riječ o takvim tvrdnjama koje mogu škoditi časti ili ugledu osobe na koju se odnose.

U predmetnom slučaju sud prvog stupnja oslobodio je optuženike od optužbe za klevetu zbog postojanja razloga za isključenje protupravnosti iz čl. 203. KZ-a iz čega bi proizlazilo, sukladno prednje navedenom, da sud prvog stupnja smatra da tvrdnje za koje se okrivljenici terete predstavljaju klevetnički sadržaj, što je međutim u izravnom proturječju s obrazloženjem pobijane presude u dijelu u kojem sud prvog stupnja zaključuje da su tvrdnje za koje se okrivljenici terete istinite, dakle, da uopće nema kaznenog djela klevete, a iz čega proizlazi da su razlozi koji se u pobijanoj presudi navode o odlučnim činjenicama u znatnoj mjeri proturječni, što predstavlja ostvarenje bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367 st. 1. toč. 11 ZKP-a.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-84/12 od 14. veljače 2012. godine

15.KAZNENI POSTUPAK – BITNA POVREDA ODREDABA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 1. toč. 11. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06

Počinjena je bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP u vidu proturječnosti izreke kako samoj sebi tako i razlozima presude, jer se u činjeničnom opisu djela u presudi navodi točna vrijednost otuđenog mobitela, dok se u razlozima presude, suprotno izreci, navodi da točna vrijednost mobitela nije utvrđena, zbog čega je oštećenik sa imovinskopravnim zahtjevom upućen na parnicu, koja odluka o imovinskopravnom zahtjevu, uzimajući u obzir navedeno obrazloženje, je u proturječju sa izrekom u dijelu u kojem se navodi točna vrijednost otuđenog mobitela.

Naime, u odnosu na kazneno djelo iz toč. a.), u izreci pobijane presude je u činjeničnom opisu djela navedeno da je optuženik uzeo i zadržao za sebe mobilni telefon marke Nokia 3600 vlasništvo C. V. vrijedan 1.200,00 kn, čime je počinio kazneno djelo iz čl. 216. st. 1. KZ. Dakle, vrijednost otuđenog mobitela navedena je potpuno određeno. Unatoč tome, oštećenik C. V. je u izreci pobijane presude sa imovinskopravnim zahtjevom za naknadu štete u visini vrijednosti otuđenog mobitela upućen na parnicu iz razloga, kako to proizlazi iz obrazloženja pobijane presude, što bi utvrđivanje točnog iznosa prouzročene štete bilo skopčano s većim poteškoćama s obzirom da oštećenik nije mogao utvrditi točnu vrijednost mobitela. S obzirom da se u činjeničnom opisu djela navodi točna vrijednost otuđenog mobitela, dok se u razlozima presude, suprotno izreci, navodi da točna vrijednost mobitela nije utvrđena, zbog čega je oštećenik sa imovinskopravnim zahtjevom upućen na parnicu, koja odluka o imovinskopravnom zahtjevu, uzimajući u obzir navedeno obrazloženje, je u proturječju sa izrekom u dijelu u kojem se navodi točna vrijednost otuđenog mobitela, to je na opisani način počinjena je ranije navedena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-38/12 od 31. siječnja 2012. godine

16.KAZNENI POSTUPAK - BITNA POVREDA ODREDABA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 367. st. 3. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06

Okrivljenik mora biti uredno obaviješten o vremenu održavanja glavne rasprave, a kada to nije slučaj ista se nije mogla održati u njegovoj odsutnosti.

U pravu je okrivljenik kada tvrdi da je prvostupanjski sud povrijedio njegovo pravo obrane i time počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 3. ZKP-a, što je moglo utjecati na presudu. S pravom ukazuje okrivljenik na činjenicu da o glavnoj raspravi za dan 19. siječnja 2012. godine nije bio uredno obaviješten te se ista nije mogla održati u njegovoj odsutnosti, čime je povrijeđeno njegovo pravo

na obranu koje se sastoji u predlaganju svjedoka i iznošenju završne riječi. Naime, glavna rasprava za dan 19. siječnja 2012. godine u 9,30 sati zakazana je na ročištu glavne rasprave od 13. prosinca 2011. godine na kojoj okrivljenik nije bio prisutan, te je istome poslan pismeni poziv, o čemu u spisu postoji povratnica. Glavna rasprava za dan 19. siječnja 2012. godine započela je u 9,30 sati i na istu nije pristupio okrivljenik, te je ista održana u njegovoj odsutnosti. Okrivljenik je pristupio u sud naknadno, a iz preslike poziva koji je priložio za dan 19. siječnja 2012. godine, proizlazi da njemu poziv nije upućen za dan 19. siječnja 2012. godine u 9,30 sati, kada je glavna rasprava i održana, već za isti dan, ali u 11,15 sati. Slijedom toga ne može se smatrati da okrivljenik o glavnoj raspravi uredno obaviješten te nisu postojale propisane pretpostavke iz čl. 441. st. 3. ZKP-a da se glavna rasprava održi u odsutnosti okrivljenika. Kada je prvostupanjski sud tako postupio povrijedio je okrivljenikovo pravo obrane i počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 3. ZKP-a koja je mogla utjecati na presudu jer je okrivljeniku uskraćeno pravo da predloži izvođenje dokaza i u slučaju zaključenja glavne rasprave dade završnu riječ.

Županijski sud u Varaždinu – Stalna služba u Koprivnici, Kž-172/12 od 4. travnja 2012. godine

17.KAZNENI POSTUPAK - RELATIVNO BITNA POVREDA

čl. 367. st. 3. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06

Sud prvog stupnja ima ovlasti razmotriti da li je riječ o stjecaju više kaznenih djela ili o jednom kaznenom djelu s više radnji počinjenja tek nakon provedenog dokaznog postupka.

Sud prvog stupnja počinio je relativno bitnu povredu odredbu kaznenog postupka kada je u predmetnom slučaju prije dovršetka kaznenog postupka iz optužnice kojom se opt. tereti za produljeno kazneno djelo koje se sastoji od većeg broja radnji, izdvojio pojedine radnje djela i u odnosu na njih razdvojio postupke, dakle formalno gledano, izdvajanjem pojedinih radnji djela sačinio je nove zasebne optužnice pa u konačnici optuženik nije optužen za jedno kazneno djelo, već za nekoliko njih, a posljedica opisane nepravilne primijene odredbi ZKP-a je ta da pobijanom presudom nije u potpunosti riješen predmet optužbe.

Iako prvostupanjski sud nije vezan pravnom oznakom djela niti pravnom kvalifikacijom, prije provedenog dokaznog postupka nije ovlašten izdvojiti jednu radnju jednog produljenog kaznenog djela i zasebno o tome odlučivati, zato što se utvrđenje elemenata za produljeno kazneno djelo ili za stjecaj kaznenih djela i donošenja odluke o tome može dati po dovršetku dokaznog postupka.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-169/11 od 22. svibnja 2012. godine

18.KAZNENI POSTUPAK - POVREDA KAZNENOG ZAKONA NA ŠTETU OKRIVLJENIKA – čl. 368. st. 4. ZKP-a

čl. 368. st. 4. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06

Povrijeđen je Kazneni zakon na štetu okrivljenika kada je okrivljenik proglašen krivim zbog počinjena dva kaznena djela iz čl. 217. st. 1. toč. 1. KZ-a, a radi se o jednom produljenom kaznenom djelu.

Po službenoj dužnosti je utvrđeno da je prvostupanjski sud povrijedio Kazneni zakon na štetu okrivljenika. Naime okrivljenik je proglašen krivim da je počinio dva kaznena djela iz čl. 217. st. 1. toč. 1. KZ-a i djela su činjenično i pravno opisana u izreci prvostupanjske presude. Međutim, ovaj sud smatra da se u konkretnom slučaju radi o produljenom kaznenom djelu jer je okrivljenik s namjerom počinio više istih kaznenih djela koja s obzirom na način počinjenja, njihovu vremensku povezanost i druge stvarne okolnosti, što ih povezuju, čine jedinstvenu cjelinu. Prvu radnju kojom su ostvarena obilježja kaznenog djela iz čl. 217. st. 1. toč. 1. KZ-a okrivljenik je počinio 4. veljače 2011. godine u Križevcima na prodajnom prostoru u vlasništvu TD „Tisak“ d.d. koji se nalazi u Križevcima u Ulici Ivana Zakmardija Dijankovečkog 6. Identičnu radnju okrivljenik je počinio na istom mjestu i na isti način i to svega tri dana kasnije, dakle 7. veljače 2011. godine. Radi se o istoj namjeri u smislu da je okrivljenik takvim radnjama namjeravao provaljivanjem zatvorenog prostora oduzeti tuđe pokretne stvari, postoji vremenska povezanost, radi se o istom oštećeniku i istom objektu oštećenika, pa je stoga povrijeđen Kazneni zakon na štetu okrivljenika kada je za ovakve radnje utvrđeno da je počinio dva kaznena djela u stjecaju a zapravo se radi o počinjenju jednog produljenog kaznenog djela. Zbog toga je u tom dijelu trebalo preinačiti prvostupanjsku presudu i utvrditi da je okrivljenik opisanim radnjama počinio jedno produljeno kazneno djelo i na taj način je otklonjena počinjena povreda Kaznenog zakona iz čl. 368. st. 4. ZKP-a.

Županijski sud u Varaždinu - Stalna služba u Koprivnici, Kž-1001/11 od 11. siječnja 2012. godine

19.KAZNENI POSTUPAK - OBNOVA KAZNENOG POSTUPKA

čl. 501. st. 1., 2., 3. i 5. Zakona o kaznenom postupku - Narodne novine br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 - pročišćen tekst, 115/06

Novim dokazima i činjenicama mogu se smatrati samo dokazi i činjenice kojih nije bilo kada se izričala presuda odnosno dokazi i činjenice za koje sudovi (prvostupanjski i drugostupanjski) nisu znali iako su postojale, o kakvim dokazima i činjenicama se u konkretnom slučaju evidentno ne radi.

U predmetnom slučaju osuđenik u zahtjevu za obnovu kaznenog postupka prvenstveno preocjenjuje izvedene dokaze i činjenični materijal koji su već bili predmetnom ocjene prvostupanjskog i drugostupanjskog suda. Međutim zahtjev za

obnovu postupka ne može se podnijeti zbog toga što je sud pogrešno ocijenio dokaze, odnosno radi ponovne preocjene onog istog činjeničnog materijala koji je bio predmet ocjene suda prvog stupnja, a kako je u konkretnom slučaju na presudu bila podnesena i žalba i ocijene suda drugog stupnja, eventualne povrede materijalnog ili procesnog zakona ne mogu biti osnovom za obnovom postupka nego pod određenim uvjetima osnovom za podizanje zahtjeva za zaštitu zakonitosti.

Nadalje, da bi se mogla dopustiti obnova kaznenog postupka po osnovama iz čl. 501. st. 1. i 2. ZKP-a osuđeni bi trebao dokazati da je presuda utemeljena na lažnoj ispravi, snimci ili lažnom iskazu svjedoka, vještaka ili tumača ili da je do presude došlo zbog kaznenog djela državnog odvjetnika, suca, suca porotnika, istražitelja ili druge osobe koja obavlja dokazne radnje, koje činjenice međutim osuđenik u zahtjevu ne navodi dokaze kojima potkrjepljuje navedene činjenice, a kako to pravilno zaključuje prvostupanjski sud u pobijanom rješenju, time da valja naglasiti da kao što teret dokaza do pravomoćnog okončanja postupka leži na ovlaštenom tužitelju, tako teret protudokaza nakon pravomoćnog okončanja postupka leži na osuđeniku.

Nadalje, ne radi se o novom dokazu u smislu čl. 501. st. 3. ZKP-a kada osuđenik kao novi dokaz predlaže ispitivanje u svojstvu svjedoka policijskog službenika, ispitivanje kojeg svjedoka je osuđenik već predlagao u dva navrata tijekom provođenja prvostupanjskog postupka, međutim, takav njegov dokazni prijedlog je odbijen kao nevažan. Potrebu ispitivanja tog svjedoka osuđenik je isticao i u žalbi na prvostupanjsku presudu koju je međutim drugostupanjski sud odbio kao neosnovanu.

Naime, da bi se zahtjev po toj osnovi mogao prihvatiti, temeljni uvjet je da se radi uistinu o novom dokazu, a ne o dokazu koji je već bio predložen tijekom prvostupanjskog suđenja ili u žalbi na prvostupanjsku presudu.

Stoga je slijedom svega navedenog po stavu Županijskog suda u Varaždinu kao suda drugog stupnja prvostupanjski sud pravilno na temelju samog zahtjeva i spisa prijašnjeg postupka zaključio da u konkretnom slučaju nema zakonskih uvjeta za obnovom postupka. shodno čemu je pravilno, temeljem čl. 506. st. 1. ZKP-a, odbacio zahtjev osuđenika za obnovu kaznenog postupka.

Županijski sud u Varaždinu, Kž-356/12 od 20. lipnja 2012. godine